

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24427/2024
16.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Татјане Ђурица, Татјане Матковић Стефановић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Марко Н. Николић, адвокат у ..., против туженог АД „ЕЛЕКТРОМРЕЖА СРБИЈЕ“ Београд, чији је пуномоћник Срђан Арсић, адвокат у ..., ради утврђења и накнаде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1859/2024 од 28.08.2024. године, у седници одржаној дана 16.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1859/2024 од 28.08.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1859/2024 од 28.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 10883/20 од 12.02.2024. године, која је исправљена решењем Основног суда у Лесковцу П 10883/20 од 04.03.2024. године, ставом првим изреке одбачена је тужба тужиоца против туженог у делу тужбеног захтева којим је тражио да се утврди постојање права стварне службености пролаза далековода јачине 400 кв, бр. 460 ТС Ниш 2-ТС Лесковац 2 на послужном добру у својини тужиоца и то непокретности на кп. бр. .. уписане у лн. бр. .. КО ..., а у корист туженог као власника повласног добра, у површини од 2368 м2, у описаним мерама и границама, као недозвољена. Другим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде за конституисану стварну службеност на кп. бр. .. уписане у лн. број .. КО ..., исплати износ од 66.778,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења од 12.02.2024. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка накнади износ од 147.753,12 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Четвртим ставом изреке, одбијен је део захтева тужиоца којим је тражио исплату законске затезне камате на износ досуђених трошкова поступка из става три изреке пресуде, за период почев од дана пресуђења до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1859/2024 од 28.08.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда, исправљена решењем Основног суда у Лесковцу П 10883/20 од 04.03.2024. године у другом и трећем ставу изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Предмет тражене правне заштите је накнада за стварну службеност преласка водова ваздушним путем изнад катастарске парцеле у власништву тужиоца на основу члана 53. Закона о основама својинскоправних односа. Одлука о обавези туженог на исплату тужиоцу предметне накнаде донета је у складу са правним ставом Врховног касационог суда усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 23.01.2017. године. По правном ставу Врховног касационог суда усвојеном на седници Грађанског одељења одржаној 23.01.2017. године правни основ спорног потраживања произлази из одредби чланова 51. и 53. Закона о основама својинскоправних односа, пошто је изградњом кабла електричне енергије са дозволом надлежног органа конституисана законска стварна службеност, за коју припада накнада са роком застарелости из члана 371. ЗОО, који тече од стављања у функцију електромереже. Оцену приговора застарелости судови су засновали на закључку да је изградњом електромереже са дозволом надлежног органа конституисана законска службеност на повласном добру тужиоца, што је законски основ права на накнаду, за коју важи застарни рок прописан одредбом члана 371. ЗОО. Стога нема потребе за изузетном дозвољеношћу ревизије ради разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити ради уједначавања судске праксе, нити ради новог тумачења права.

Из тих разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења и накнаде поднета је 03.12.2020. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 66.778,00 динара.

С обзиром да се ради о имовинскоправном спору, у ком се тужбени захтев односи на новчано потраживање, а вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску

противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија недозвољена на основу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић